Bunoza je pravilo o kontinuitetu citirao tačno, ali je preskočio njegov ključni dio – stari propisi važe samo ako nisu u suprotnosti s Ustavom. A tu Ustavni sud BiH ima jasnu praksu.

Prvo, istu tezu je RS već probala. U predmetu U-4/04 Narodna skupština RS je tvrdila da je Aneks II izvršio „svojevrsnu konvalidaciju“ svih preddejtonskih propisa. Sud se na to nije ni osvrnuo, nego je ratni Ustavni zakon RS o zastavi, grbu i himni iz 1992. proglasio neustavnim. Dakle, kontinuitet znači samo da se propis primjenjuje dok ga neko ne provjeri, a ne da je ustavan.

Drugo, za praznike postoji opće pravilo još od 2006: praznici ne mogu biti uređeni tako da preferiraju bilo koji konstitutivni narod, odnosno da odražavaju historiju, tradiciju i vrijednosti samo jednog naroda (U-4/04, ponovljeno u U-3/13).

Treće, na tom pravilu je dva puta pao Dan RS (U-3/13 i U-2/18). Sud je rekao da 9. januar „nema simboliku kolektivnog zajedničkog sjećanja“, jer su tog dana 1992. predstavnici jednog naroda, bez Bošnjaka, Hrvata i Ostalih, donijeli Deklaraciju koja „predstavlja jednostrani akt“. Drugi put je pao i nakon što je proglašen sekularnim praznikom, pa problem nije bila vjera.

18. novembar 1991. je isti takav datum – jednostrani akt osnivanja HZ HB, čije je osnivačke akte Ustavni sud RBiH poništio još 1992.

Ukratko, Bunoza – manje ministar, više nebuloza.